IMPÉRIUM ČASU

DANIEL GODFREY

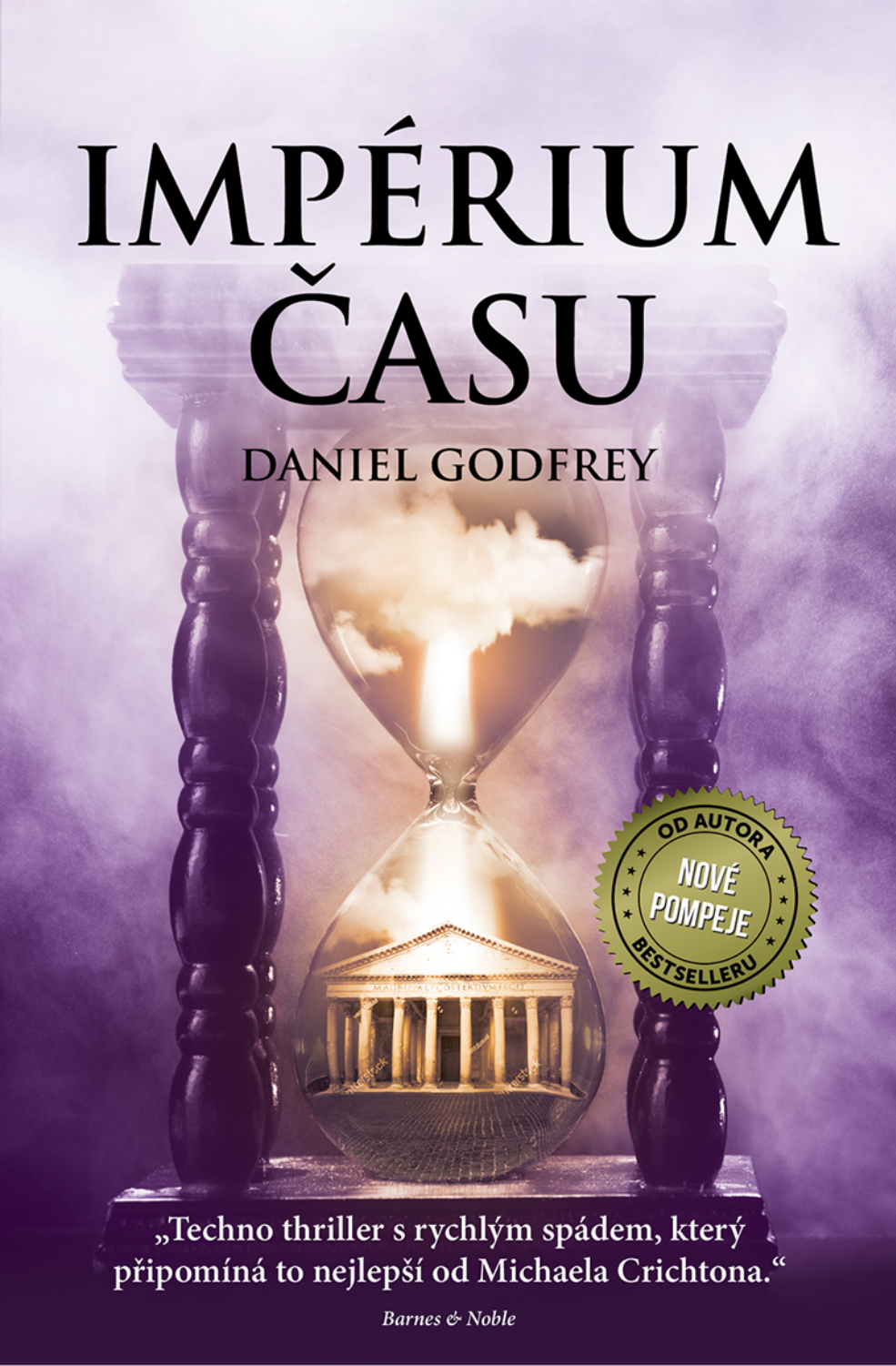

„Techno thriller s rychlým spádem, který připomíná to nejlepší od Michaela Crichtona."

Barnes & Noble

DANIEL GODFREY

IMPÉRIUM ČASU

KNIHY OMEGA

Copyright © 2017 Daniel Godfrey
This translation of Empire of Time, first published in 2017,
is published by arrangement with Titan Publishing Group Ltd.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Filip Samec, 2018
Obálka © Kreatika s.r.o., 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7642-105-9 (pdf)

DANIEL GODFREY

IMPÉRIUM ČASU

Přeložil: Filip Samec

Věnováno Sarah, Davidovi, Jamesovi
a Robertovi

„Věnuj teď chvíli své myšlenky životu, jejž máš za sebou.
Byl jsi dítětem, byl jsi mladíkem, byl jsi mužem, byl jsi starcem.
Kdyby se cokoli odehrálo jinak, znamenalo by to tvou smrt.
Máš tedy čeho se báti?“

Marcus Aurelius, římský císař

1

Cambridge, výzkumné laboratoře společnosti NovusPart, před zbudováním Nových Pompejí

MARK WHELAN SE SKLONIL nad modelem a přejížděl očima po úzkých uličkách. Prohlížel si budovy nahrubo vyřezané z korku, plastu a překližky a najednou se mu obličej rozzářil širokým úsměvem. Od jeho poslední prohlídky napíchal Joe do cest sirky, které měly nejspíše představovat Římany. Do jedné cvrnkl prstem. Až příliš snadno se vyvrátila. Harold McMahon stojící vedle něj si zhluboka povzdychl.

„Klid, Harolde."

„Nejsem jeho zpropadený otrok."

Whelan vrhl pohled na Joea Arlena, který k nim seděl zády. Pracoval na počítači a vůbec si jich nevšímal, ačkoli moc dobře věděl, že jsou v místnosti s ním. Velice přesně se orientoval v tom, s kým – a především kdy – se setkal. Začínala to být přímo jeho specialita a neustále se v tomto ohledu zlepšoval.

„Buď trpělivý," zašeptal Whelan a otočil se zpátky k modelu. Ten neměl ta správná měřítka, ale představoval to, na čem již měsíce usilovně pracovali. Byla to jejich velká

vize budoucnosti a toho, jak by ji chtěli ovládat. Všiml si, že na okraji modelu je křídou naškrábaný jeden z podivných Joeových výroků: *Pán Pompejí se stane vládcem Impéria času.*

„Joe," začal McMahon těžkým hlasem, „všichni máme na práci fůru věcí."

Arlen se na židli napřímil. Whelan doufal, že se vrátí k práci na počítači, ale nestalo se tak.

„Na těch přednáškách profesora Jacksona byla jedna dívka," řekl Arlen.

Do háje, pomyslel si Whelan. *Zase mu jde o tohle.* Profesor Jackson. Ten člověk byl tak bezvýznamný, že dokonce jednou zapomněli dát jeho číslo do telefonního seznamu katedry. Pro Arlena byl ale najednou strašně důležitý a zjevně se snažil vystopovat každého, koho kdy Jackson potkal. Byl tím přímo posedlý. „Už jsme určili totožnost všech studentek," oponoval mu Whelan chladně. „Mnoho žen na jeho přednášky nechodilo, není-liž pravda?"

Arlen se otočil a Whelana zaplavila lítost. Joe zůstal ve spoustě ohledů úplně stejný, jako když se setkali poprvé. Vypadal na sedmnáct, i když mu bylo mnohem víc. Oči měl však zarudlé a svěží nadšení mládí nahradila frustrace a zloba.

„Ne, nešlo o studentku," řekl Arlen. „Byla to asistentka. Pomáhala mu. Možná to byla doktorandka."

Whelan neodpověděl, ale McMahon si nemohl pomoct. „Myslím, že si na ni pamatuju," vyhrkl. „Přesně tak, viděli jsme je přece v restauraci. Pamatuješ? V tom thajském podniku u řeky?"

To mě poser. Whelan se celý napnul.

Arlen se zvedl ze židle a došel k nim. „Thajský podnik?"

„Thajský palác," řekl McMahon a zakuckal se smíchy. „Nebo se to jmenovalo Indický palác? Po všech těch letech si to už pořádně nepamatuju. Ale byla to zrzka s těma největšíma…"

„Ne," přerušil ho Arlen a ztichl. Přiložil si obě ruce k spánkům. „Ne," zopakoval. „Byla to brunetka. Měla náramek a trvalou. Ty přednášky byly toho všeho součástí…, musíme najít všechny potenciální průsečíky. A pokud spolu chodili, tak by to znamenalo –"

McMahon si odkašlal. „Ježiši, Joe. Dělal jsem si srandu."

„Co?"

„Nikdy jsem je spolu neviděl," pokračoval McMahon. „Myslíš, že by ten páprda mohl mít tak krásnou mladou holku? Nebyl to zrovna pracháč."

Whelan se vyhnul Arlenovu pohledu a znovu se zadíval na stůl. Čekal na hysterický záchvat, který měl bezpochyby přijít. Ale nic se nestalo. Místo toho se kolem jejich nohou začal rozprostírat bílý opar. Kopal kolem sebe, aby ho rozehnal, ale obláčky mlhy se okamžitě zformovaly znovu a za chvíli to vypadalo, jako by stál v závěji.

V tu chvíli mu bylo jasné, že umře.

Nesnažil se s tím bojovat. Arlen kdysi předpověděl, že jeho „přenosy" budou doprovázeny změnou tlaku, díky kterému se ze vzduchu vysráží vlhkost. A pak to člověka vcucne do budoucnosti.

Věděl, že až se probudí – za třicet let – tak mu nebude zbývat moc života. Možná, že se Arlenovi ještě jednou podívá do tváře, než ho zabije gladiátor. Nebo to snad bude sám Arlen, kdo provede smrtící úder. O takových věcech Joe přece kolikrát mluvil. Ač to poprvé řekl jako vtip, jako nahodilou poznámku, kterou použil, aby vyhrál nějakou bezvýznamnou hádku s Haroldem.

Whelan se upřeně zadíval na model. Pozoroval postavičky ze sirek, jejich červené kulovité hlavičky a přemítal, proč se zapletl do tak příšerného bláznovství? Arlen začal na McMahona chrlit nadávky. Ale stejně rychle jako začal, tak i skončil. Zničehonic zmizel.

Whelan počkal několik dlouhých minut, než konečně promluvil. „Taky jsi to viděl?“

McMahon přikývl. Mlha zmizela. Implikované závěry byly jasné: Arlena někdo unesl z časové osy a zbývali už jen oni dva. Whelan opatrně vytáhl z modelu jednu sirku. Přelomil ji mezi prsty a zaplavila ho ohromná úleva. McMahon dostal hysterický záchvat smíchu.

„Třicet let,“ řekl Whelan pomalu. „Náš první paradox. Myslíš, že jsem to provedl já, nebo ty?“

McMahon se nepřestával smát. Ani se nepokusil o odpověď.

„Tolik k Novým Pompejím.“

McMahon nad sebou opět získal kontrolu a zavrtěl hlavou. Pečlivě si otřel sliny ze rtů. „I tak se nám ještě můžou hodit.“

2

Nové Pompeje, patnáct let po pádu NovusPartu

„Ví, že jsem tady?“

Otrok u dveří přikývl. Dál stál vedle své kukaně a oblažoval čekajícího úšklebkem, který zaváněl posměchem. Po každé ruce měl jednoho strážného.

Decimus Horatius Pullus si urovnal tlumok na rameni. Čím dřív si to odbude, tím dřív se bude moct vrátit do své vily a s tím vším skoncovat. Na vnitřním nádvoří kolem něj proběhlo několik otrokyň. Jejich spěch svědčil o tom, že chvátají za svou velitelkou. Jedna z nich nesla ručník, takže Calpurnia byla možná v bazénu. Znovu přejel očima vrátného a strážné. Vrátný se na něj zazubil.

„Potřebuji s ní mluvit,“ prohlásil Pullus.

„Habitus tu bude za pár minut.“

Pullus si povzdechl a znovu si srovnal tlumok na rameni. Kromě těch tří mužů hlídajících u vchodu bylo hlavní atrium Calpurniiny vily prázdné. Z každého ze čtyř rohů *impluvia* se zvedal korintský sloup podpírající střechu. Všechny stěny byly pokryté malbami a dohromady tvořily panoramatický pohled na římské fórum.

Avšak ani tyto nádherně zpracované fresky nemohly zastřít fakt, že se k němu Calpurnia chová přezíravě. Pullus jí potřeboval všelicos vysvětlit. Ale nejdřív musí mluvit s Habitem. Odněkud z hloubi vily se ozýval kovový zvuk podobný pomalému kapání vody do dřezu. Znamenalo to, že mladý Marcus dostává další lekci šermu. Může to trvat, než za ním Habitus přijde.

Když došel k tomuto závěru, rozhodl se jednat. Chvilku počkal – jen tak dlouho, dokud vrátný a strážní nepolevili v pozornosti – a pak se dal do běhu. Výkřiky vrátného nechal kolem sebe hvízdat jako vítr a bez mrknutí běžel dál kolem malého vnitřního jezírka, až vběhl do větší místnosti, jejíž zdi byly pokryté dechberoucím vyobrazením přístavu starých Pompejí. Pokud by to byl měšťanský dům, výzdoba by odpovídala *tablinu*. Tohle ale byla místnost určená pro zábavu, ne pro obchod.

Uprostřed místnosti kolem sebe kroužili Calpurniin syn Marcus a jeho ochránce, *frumentarius* Appius Hostilius Habitus. Oběma se ve tvářích zračilo hluboké soustředění a oba třímali opravdové meče – ne cvičné dřevěné břity. Jejich špičky měli připravené k úderu.

Běžec měl vrátného v patách. Když za ním vpadl do místnosti, tvář už mu nezdobil povýšený úšklebek, což Pulla těšilo.

„Říkal jsem mu, ať počká!“

Habitus vrátného, který už se zase plazil zpátky na své místo, zcela ignoroval. Přerušil trénink a přistoupil k Pullovi s očima přimhouřenýma, jako by se snažil rozluštit nějakou hádanku. Chlapec stojící za ním dával najevo zklamání, že zábava skončila.

„Pulle,“ oslovil ho Habitus. „Čekali jsme tě až zítra či pozítří.“

Pullus se zamračil. Marcova tunika byla zbrocená potem, ale Habitus se nezdál ani zadýchaný. Calpurniin vrchní

bodyguard nevypadal na první pohled jako atlet. I strážní u dveří byli mnohem svalnatější. Nenajala si ho ale kvůli tomu, aby se s někým rval na ulici, alespoň ne fyzicky.

Pullus ho pro Calpurnii našel nedlouho po pádu Novus-Partu. Mezi ostatními otroky nebyl ničím extra. Vzrůstem byl průměrný a nepůsobil zrovna mužně. Proto za něj taky nepožadovali vysokou cenu. Nejhodnotnější byli statní, silní otroci, kteří měli zajistit pracovní sílu na farmách obklopujících Nové Pompeje. Habitus měl jednoduše smůlu. V době erupce byl zrovna ve městě, ve kterém neměl žádné příbuzné ani přátele. Netrvalo tedy dlouho, než upadl do otroctví. Když se ho Pullus zeptal, co v Pompejích dělal, stačilo jedno slovo k tomu, aby pochopil, o co se pravděpodobně jednalo.

Obilí. Habitus dostal v Římě příkaz vyrazit do Pompejí a zjistit stav jejich obilných sýpek.

Pravda samozřejmě ležela někde jinde. Při té krátké výměně slov se jejich oči setkaly a vyměnili si i myšlenky – oba věděli, jak se věci mají. Pullus za něj zaplatil rád. Dobře totiž věděl, že dohled nad zásobami obilí byl často jen zástěrka pro jiné úkoly. Domyslel si, že *frumentarius* – císařský špeh – je z dlouhodobé perspektivy mnohem cennější než obyčejný zemědělský dělník. Calpurnia a její otec se bohužel shodli na tom, že si ho vezmou pro sebe.

„Vyměnili jste dřevěné meče za železo?“

Habitus pokrčil rameny. „Dřevo tě naučí pohybu, ale správnou sílu ti dá jen kov.“

Marcus se posadil. Velkými doušky hltal vodu a otíral si hadrem čelo. Chlapec vypadal ztrhaně. Meč se pro něj zdál příliš velký. Začala se mu už ale rozšiřovat ramena a brzy s ním zvládne i delší tréninky.

„Připadá mi to riskantní.“

„Vím, že bohové nás neochraňují stejně jako tebe.“

Pullus zachytil, jak se Marcus při těch slovech malinko zamračil. Bylo jasné, na co ten chlapec myslí. Pullus už stejný pohled viděl u mnoha Římanů, kteří byli svědky oné příhody nebo o ní slyšeli. *Gladiátor, který se pokusil zabít Decima Horatia Pulla, se jednoduše vypařil přesně v ten okamžik, kdy se napřahoval ke smrtící ráně.*

„Už jsi dočetl Beardovou?" zeptal se Pullus Marca.

Marcus odložil pohár. „Skoro…"

„Rozumím tomu správně, že jsi ještě nezačal?"

Marcus se podíval na Habita. Ten ale věděl, že se do toho nemá co míchat.

„Tak?"

„Nechápu, proč bych se měl učit o našich neúspěších," řekl Marcus. „Mám radši Suetonia. Teď se dostávám k císaři Tiberiovi!"

„Tvá matka –"

Marcus si dlouze od srdce povzdechl. Pullus měl co dělat, aby zkrotil koutky úst, které se mu neodbytně draly nahoru. Teenageři jsou stejní ve všech dobách a ve všech kulturách. Jsou frustrovaní z toho, jak blízko mají k nezávislosti, a přitom jsou jí ještě tolik vzdálení. Pullus se tak cítil ještě dlouho po dvacítce. Marcus je ale Říman, a tak se svým vlastním pánem stane o dost dříve.

„Tvá matka," začal znovu Pullus, „je toho názoru, že v díle Mary Beardové je spousta lekcí, které by ti mohly pomoci vyhnout se minulým chybám."

„Ale *ty* si to nemyslíš. Nebo se snad pletu?"

Pullus se zašklebil. „Do detailu to budeme rozebírat na naší hodině."

„Suetonius –"

„Potřebuji mluvit s Habitem," řekl Pullus břitkým tónem. Sám sobě připomínal učitele, kteří ho v jeho studentských letech tak štvali. „Tvou výuku budeme řešit později."

Chlapec si opět povzdechl. Ještě chvilku otálel, ale pak odešel z místnosti. Habitus se zachechtal: „Ten kluk má ale silnou vůli. Je po matce."

„Pořád mě ještě nechce vidět?"

„Ne."

Pullus popotáhl za řemen brašny a lehce setřásl prach ze své tuniky. Zoufale se potřeboval umýt a zbavit se nelibých průvodních jevů cestování. „Musím s ní mluvit. Je to důležité."

„Můžeš si promluvit se mnou."

Pullus zaváhal. Po pádu NovusPartu ho mezi Římany a okolním světem vnímali jako užitečného prostředníka. Byl *de facto* jejich velvyslancem. Poslední dobou měl ale na svých cestách mezi Novými Pompejemi a Neapolí stále méně co na práci. To znamenalo, že pro Calpurnii nabírala na významu jeho druhá role, role učitele jejího syna. To teď bylo jejich hlavní pojítko.

„Pulle," začal Habitus zlehka. „Můžeš si promluvit se mnou. Ona tě nepřijme."

„Stále ještě nechce opustit vilu?"

Habitus zavrtěl hlavou. „Ne. Cítí se tu bezpečně."

„Pompejané ji potřebují vidět. Alespoň občas by –"

Habitus se krátce štěkavě zasmál. „A kdy jsi byl naposledy na procházce městem ty?" zeptal se. „Trávíš ve své vile skoro stejné množství času jako ona zde."

Tím trefil *frumentarius* hřebíček na hlavičku a Pullus se ani nepokoušel s ním hádat. Od chvíle, kdy zažil vzrušení prvního příjezdu do Nových Pompejí, uplynula dlouhá doba. Ve vile to bylo o tolik pohodlnější, pryč od zástupů a stále se zvětšujícího počtu lidí, kteří se ho dle všeho rozhodli uctívat v chrámu Fortuny Augusty. Byl mužem, kterého bohové uchránili před gladiátorem. Byl *mužem, kterého nelze zabít*.

Habitus se otočil směrem k domu. Pullus nic nezaregistroval, ale *frumentarius* jako by vždy dokázal vytušit vše dřív, než se to skutečně stalo. Ani tentokrát se nezmýlil a objevil se domácí otrok.

„Přináším vzkaz aedilů pro Appia Hostilia Habita."

„Ano?"

„K Mořské bráně dnes ráno dorazil nový konvoj se zásobami…"

„A?"

„… jeden z mužů, kteří s ním přijeli, zmizel z karantény."

3

Antický Řím, dobový amfiteátr, 62 po Kr.

DAV LIDÍ BYL PROŘÍDLÝ. Achillia se krátce rozhlédla, aby si prohlédla obličeje přítomných, ale dokázala vnímat jen prázdná sedadla. Většina lidí, kteří se přišli do amfiteátru podívat na její ranní představení, se nahrnula až ke zdi ohraničující kolbiště a nevypadalo to, že by měl někdo v plánu poslat je do patřičných částí hlediště.

Slyšela, jak její jméno vyvolává skupina mužů kymácejících se u stánku s pitím. Kromě jejího jména vykřikovali klasicky i poznámky o tom, co by s ní nejraději dělali. Achillia je ignorovala. Snažila se soustředit jenom a pouze na padací dveře rozmístěné po aréně, aby okamžitě zareagovala, až se některé pohnou, vyřítí se z nich šelmy a započne masakr.

Ostatní zápasnice kroužící kolem ní se budou pokoušet o totéž. Bylo jich šest a všechny byly ozbrojené jen krátkým mečem, *gladiem*. Štít neměla žádná. Achillia se podívala na nejbližší bojovnici, aby zkontrolovala, že stále stojí na určeném místě. Zvířata jim neposkytnou moc času k přemýšlení. Až se otevřou otvory, budou muset jednat rychle. Nebyly sice rozdělené do párů, ale spolupráce by snížila

nebezpečí zranění. Bojovnice se na ni zazubila. Dala tím najevo, že jejímu pohledu rozumí.

Byly připravené.

Padací dveře však zůstaly zavřené.

„Máme snad bojovat mezi sebou?“

Achillia se ani nepohnula. *Ne*, pomyslela si. *Nebudeme bojovat mezi sebou.* To byla hloupost, všechny dostaly stejné zbraně. Nebyly tu žádné sítě, kopí ani štíty. Nebyla tu žádná různorodost ve výzbroji, takže je čeká boj se zvířaty. Ale ne s velkými kočkami, které kdysi viděla v *ludu*. Ne, bude na ně čekat něco ubožejšího, třeba prase bradavičnaté. Určitě to bude nějaké malé vzteklé vyhladovělé zvíře.

„Budeme bojovat mezi sebou?“

Achillia potlačila svoji podrážděnost. Byla to jedna z těch nových děvčat, vystupovala teprve podruhé nebo potřetí. Možná se uměla dobře ohánět na cvičišti, ale s publikem – jakkoli malým – pravděpodobně neměla žádné zkušenosti.

Pořád se nic nedělo.

Achillia zašilhala. Dveře pečlivě přikryté pískem a kamínky bylo těžké najít. Dala si ale dobrý pozor na to, aby si zapamatovala, kde přesně jsou. V tomto ohledu ji nic nepřekvapí. Překvapivá byla jen nepřítomnost zvířat.

Dav začal být neklidný. Brzy nebude mít *editor* jinou možnost než zahájit představení, ať už se dole ve sklepení skrývá cokoli. Achillia sevřela meč ještě pevněji.

Najednou zaslechla panické výkřiky plné děsu. Zavřela oči. Nebudou zápasit mezi sebou. A nebudou tu ani žádná zvířata. Dnes přijdou na scénu jiní nešťastní tvorové.

Otočila se k bráně v obvodové zdi. Ozbrojené stráže vháněly do písku arény skupinku žen. Na sobě měly drahé tuniky a hlavy jim zdobily nádherně nakadeřené lokny. Na rozdíl od Achillie, která měla vlasy nakrátko střižené.

Takové dámičky neměly v kolbišti co dělat.

Nepochybně se sem dostaly na císařův rozkaz. Jejich manželé se nejspíše neuklonili dostatečně hluboko nebo se nezasmáli trapnému vtipu. Nebo je možná někdo zradil v touze zaujmout jejich místo. Také je možné, že se sem některé z těchto žen dostaly následkem svých vlastních činů, ale Achillia o tom pochybovala. Stejně na tom nezáleželo. Dnes nebude bojovnicí. Dnes bude popravčí.

Vznešené dámy byly hroty kopí rozehnány po aréně. Vojáci jim k nohám házeli meče. Diváci situaci okamžitě pochopili a melodickým hukotem dávali najevo souhlas. Většina z nich nepochybně poděkuje Jupiterovi za to, že se rozhodli přijít do amfiteátru tak časně. Stanou se svědky toho, jak budou lidé z lepší společnosti zadupáni do země.

„Seber ten meč!" křikla Achillia na šlechtičnu, která k ní stála nejblíže.

Žena se ale po zbrani nenatáhla a místo toho jen zavrtěla hlavou, jako by se chtěla probudit z noční můry. Odmítala si připustit, že tady má zemřít. Její jedinou nadějí byl přihlížející dav, který měl nyní právo vyrvat její život z císařových rukou. Aby se to však stalo, musela být statečná. Musela bojovat.

„Seber ten zasranej meč!"

Achillia koutkem oka zkontrolovala, jestli jsou nejbližší padací dveře pořád zavřené, i když věděla, že je nepravděpodobné, aby se teď na scéně objevila zvířata. Úmysly *editora* byly zřejmé. Ona i její spolubojovnice dostaly stejné zbraně, ale nedali jim žádné kožené chrániče na paže a nohy. Původně předpokládala, že je to tak proto, aby publikum vidělo víc krve. Zoufalé kopání zvířete bylo občas těžké kontrolovat. Ale ve skutečnosti dnes nejspíš *editor* ani nečekal, že by některá z jeho bojovnic přišla k újmě.

Dostal zaplaceno za jatka a rozhodl se publiku umožnit pohled na lidské maso. Obyčejné bederní roušky jeho

bojovnicím stačily. Chrániče, zbroj a štíty, které by davu zacláněly ve výhledu na houpající se poprsí, až začnou meče létat vzduchem, nebyly potřeba.

Achillia zamručela. Aristokratka pořád ještě svůj meč nesebrala. Celá se třásla. Ruce měla sepjaté a hlavu mírně skloněnou. Ostatní bojovnice se svými protivnicemi tolik trpělivosti neměly. Ta po její levici se několika metodickými pohyby dostala skrz ubohou obranu své oponentky a zabořila svůj *gladius* do její hrudi. Pak ho vytáhla a prořízla jí krk. Když krev potřísnila písek, nejprve jako bystřina a pak jako jemná sprška, dav zavyl.

Achillia dvěma kroky přiskočila ke své protivnici a tvrdě do ní vrazila, čímž ji srazila k zemi. Ubožačka se svalila se na záda a začala křičet. Achillia jí kopla do tváře písek a křik se rychle změnil v kašlání.

„Zemři jako Římanka," řvala Achillia. „Zemři jako posraná Římanka!"

Jatka kolem už se pomalu chýlila ke konci. Jedna ze vznešených dam se plazila po písku a táhla za sebou střeva, zatímco bojovnice, která byla dříve tak nedočkavá, ji následovala, připravená zasadit poslední ránu. Po prvotním nadšení se v davu začal objevovat nepokoj. Boj byl příliš rychlý. Kde byla soutěživost? Kde byla zábava?

Achillia poklekla vedle ženy a ostřím jí pomalu přejela po tváři. Doufala, že krůpěje krve jí stečou do úst a ta vznešená čubka okusí jejich chuť. „Máš děti?"

Žena přikývla.

„Chceš je ještě někdy vidět?"

Žádná odpověď nepřišla. Achillia se znovu postavila a pravou nohou kopla do ležícího meče tak, že přistál v ženině klíně. „Nezemři jako lidská hračka!"

Šlechtična se pomalu zvedla na nohy. Držela meč volně a začala se jím ohánět. Nejdřív moc doprava, pak zase moc

doleva. Nechala tak celé svoje tělo nechráněné. Vítězství bude pro Achillii snadné, ale nemusí být rychlé. Z davu se začínalo ozývat slabé povzbuzování.

Achillia se pousmála a vystartovala se svým mečem vpřed, čímž zachytila švih protivnice a srazila její úder stranou. Druhou rukou ji odstrčila, aby si tu bohatou děvku nepřipustila moc blízko k tělu. Znovu zkřížila svůj meč s jejím, ale nevyrazila jí ho z ruky – přestože by to pro ni bylo jednoduché – místo toho ji praštila zbraní do ramene.

Publikum dle všeho její malý vtípek pochopilo a začalo skandovat. Přidaly se k nim i její spolubojovnice, které už své oponentky vyřídily. Achillia pokračovala v představení do chvíle, kdy vycítila, že už se přihlížející začínají nudit. Pak ji prudce sekla do obličeje, srazila k zemi, postavila se za ni a přitiskla jí meč k obnaženému krku.

Byl čas dát davu právo rozhodnout. Život, nebo smrt.

4

Nové Pompeje

PULLUS TO JMÉNO SLYŠEL jasně, ale část jeho mozku to nechtěla přijmout. Uběhlo už strašně moc času, ale stále mu to nedávalo smysl. Správce jeho sídla stál před ním a čekal, jak odpoví na zprávu, kterou mu právě předal.

„Jsi si tím jistý?“

Galbo opírající se o svou hůl přikývl. To jméno nezopakoval. Věnovali jim sice pár minut soukromí, ale byli v atriu Calpurniiny vily. Tady vždy existovalo nebezpečí, že někdo může poslouchat. Navíc nepotrvá dlouho, než se objeví Marcus, který bude svého učitele hledat. Jeho kroky možná nepovede ani tak touha, aby se pokračovalo ve výuce, jako spíš vidina toho, že z města dorazila nějaká zajímavá informace.

„Kde jsi to dostal?“

Galbo povytáhl obočí. Byl o něco shrbenější než obvykle, ale byl to už starý člověk a měl za sebou celou cestu z centra Pompejí do Calpurniiny vily. Mohl se svou zprávou poslat nějakého mladšího sluhu, ale věděl, jak je důležitá. I přes svou únavu si však Galbo udržoval dost chladnou

hlavu na to, aby odpověď nevyhrkl – mohl by ji zaslechnout někdo nepovolaný. Místo toho se předklonil ke svému pánovi a zašeptal mu přímo do ucha: „Dorazil s konvojem, pak uprchl z karantény. Teď ho má *duumvir*."

„A ty ses to dozvěděl jak?"

Galbo neodpověděl, jen se znalecky pousmál. Správce znal většinu důležitých otroků vlastněných klíčovými novopompejskými rody a Římané měli nešťastný zvyk předpokládat, že jejich lidské nástroje zásadově drží jazyk za zuby.

Pullus se otočil a na vteřinu v něm hrklo, protože zahlédl Barbata, jak je pozoruje z druhé strany atria. Byla to však jen busta spočívající na vysokém podstavci. Ať jí byl starý *duumvir* podobný sebevíc, už dávno nebyl mezi živými. Koneckonců, uplynulo patnáct let a vysoký věk je jediná věc, kterou nikdo porazit nedokáže.

Patnáct let.

Bylo to dost dlouho na to, aby mohl zapomenout?

„A ten muž – ten *Harris* – se ptal konkrétně po mně?"

„Chtěl mluvit s ‚Nickem Houghtonem'."

Pullus zamrkal. *Nick Houghton*. Podíval se zpátky na správce. Galbo neměl ve tváři žádné emoce. Pořád mu tady tak říkají? Když není poblíž a neslyší jejich šepot?

Nick Houghton? Ne „Decimus Horatius Pullus"?

Galbo si malinko odkašlal. „Venku čekají koně, pane."

*

Pullus zavětřil pach zkažených ryb ještě předtím, než dorazil k Mořské bráně. Přesněji řečeno, nabral do chřípí smrad z vnitřností, které tam hnily, ponechány napospas odpolednímu slunci. Ačkoli Nové Pompeje postrádaly námořní přístav, *garum* nadále zůstávalo důležitým článkem jejich hospodářství a velkou část nákladu konvojů tvořily právě ryby.

I po všech těch letech byla poptávka po pravém pompejském *garu* – obzvláště na východě – tak velká, až se z obchodních zisků člověku točila hlava.

Pullus se snažil nevnímat zápach a místo toho se soustředit na nadcházející setkání. Určitě tam bude *duumvir*, snad i ten muž jménem Harris. Zašklebil se, na zadní části jazyku ucítil ostrou pachuť *gara*. Vrchního městského úředníka znal. Harris byl ale úplně jiná písnička.

Vzpomínal si, že ho potkal pouze jednou. Cesta z vily do Pompejí ubíhala pomalu a silnice byla lemována hrobkami, které neustále přibývaly. Přemýšlel a uvědomil si, že celou tu dobu čekal, kdy se objeví jméno Harris. Čekal ho ale spíš během jedné ze svých cest do Neapole, ne v centru nové *Pax Romana*.

„Decimus Horatius Pullus?"

Cestu mu zatarasila nějaká žena a natahovala k němu otevřenou dlaň. Byla v ní obětina, kterou přijal – malý hliněný kotouč. Nechal ji říct pár slov, než poděkoval a pokračoval v cestě. Na kotoučku byl vyražený obrázek lůna. Před lázněmi u fóra se prodávaly po tuctech a Pullus věděl, proč ho dostal. Žena toužila počít dítě a tahle obětina jí měla pomoci. Zastrčil ho do měšce, který mu visel u boku. Přidá jej k oblázkům ve své zahradě stejně jako všechny ostatní, které dnes ještě dostane.

Ano, ulice byly plné lidí. Proplétal se mezi skupinkami Pompejanů a jeho mozek se ještě pořád snažil zachytit útržky jejich konverzací, byť už se je nenamáhal zapamatovat pro budoucí zápis. Už pro něj nebyly zdrojem akademického zájmu. Na okamžik toho hořce zalitoval, ale stejně rychle nad tím mávl rukou. Není to úloha, kterou tady teď má.

Když zatočil za poslední roh, spatřil dlouhou řadu lidí stojících před *duumvirovým* domem. Pullus se nikdy necítil dobře, když předbíhal lidi, kteří možná celé hodiny čekali

na to, aby mohli přednést svoje záležitosti před tím důležitým mužem. Pompejané mu ale vždycky uvolnili cestu.

„Pulle!“

U vyřezávaného dřevěného paravánu oddělujícího malé atrium od hlavní místnosti, ve které úřadoval, se objevil Lucius Salonius Naso. „Nevěděl jsem, že jsi ve městě,“ pokračoval *duumvir* svým nosovým hlasem.

„Právě jsem dorazil.“

„Chm,“ odfrkl si Naso, který se nesnažil zakrýt své podráždění. Jeho síť informátorů ho očividně nezpravila o tom, že se jeho pán opět navrátil do McMahonova domu. „Jaká byla cesta?“

„Bude lepší, až se konečně naučím jezdit na koni.“

„Myslel jsem tím něco jiného. Jaká byla návštěva u *ní*.“ Naso pokynul sluhovi, aby paraván zase zatáhl. *Duumvirova* pracovna nebyla průchodem mezi atriem a zahradou, jak bylo v římských domech obvyklé. Místo toho to byla temná místnost, z níž vedlo schodiště kamsi dolů. *Duumvirovo* sídlo bylo vestavěné do jihozápadní městské hradby, takže se nerozprostíralo do plochy jako McMahonův dům, ale šplhalo se do pater naskládaných na sebe, jako by to byl obří svatební dort. Atrium a *tablinum* byly nahoře, pod nimi soukromé pokoje a ještě níže pak lázně – a tanky plné rybích vnitřností, které rozmnožovaly Nasonovo bohatství. Což znamenalo, že by se zde mohl kdokoli snadno schovat a špehovat prakticky odkudkoli.

„Šlo to,“ řekl Pullus. Nechtěl přiznat, že se s ním odmítla setkat. Mimoděk si všiml, že od jeho poslední návštěvy změnil Naso výzdobu: stěny byly pokryté nákladnou černou barvou a podlahu tvořila nová mozaika znázorňující temné hlubiny oceánu. Jediné záblesky barvy v ní představovaly olihně, ryby a krabi plavoucí na dlaždicích pod jejich nohama.

„No, ty se alespoň občas objevíš na veřejnosti, na rozdíl od Její Výsosti."

Pullus neodpověděl. Naso se doma nejspíš cítil bezpečně, ale takovou poznámku by na ulici nepochybně neutrousil. Po krátké chvilce ticha si *duumvir* nejspíš uvědomil, že to přehnal. Pokynul hlavou směrem k malbě, která se opírala o zeď dělící místnost od atria.

„Theseus a Minotaurus," zamručel Naso. „*Zase*." I přes ostrý pach rybích vnitřností, který ho neustále obklopoval, netrvalo *duumvirovi* dlouho, než vyčmuchal další zajímavé způsoby, jak vydělat na vývozu zboží do okolního světa. Akademici se dlouho dohadovali o tom, jestli nebyly fresky pokrývající pompejské zdi kopiemi mnohem starších řeckých děl. A tak Naso „našel" několik malířů, kteří tato helénská veledíla viděli. Mohl by ale renesanční umělec namalovat kopii *Mony Lisy*, kdyby ji viděl jen jednou jedinkrát? Nejspíš ne. Ale ani taková drobnost nemohla zastavit příliv objednávek replik starých děl, které se do Nových Pompejí hrnuly.

„Pokud to nejsou minotauři, tak je to Medusa," postěžoval si Naso s očima upřenýma na malbu. „Anebo ta děvka Fryné svlékající se před soudem. To je snad to jediné, o co se vaši lidé zajímají: monstra a cecky, cecky a monstra."

„Ty mýty nejsou naše," odvětil mu Pullus.

„To je sice pravda, ale tohle pro vás reprezentuje Řeky." *Duumvir* si Pulla podezřívavě prohlédl. „Tak co pro tebe můžu udělat, Pulle?"

„Zadržuješ jednoho muže z konvoje."

„Opravdu?"

„Slyšel jsem o tom."

„Vážně?" *Duumvir* se usmál. „Myslel jsem si, že se pokouší kontaktovat mrtvolu. Někoho jménem ‚Nick Houghton'."

Pullus na návnadu neskočil. „Takže ho máš?"

„Ano."

„Chci ho vidět."

„A on chce vidět tebe."

Pullus čekal, ale *duumvir* se ani nepohnul.

„Přijel s konvojem," řekl Naso. Bylo jasné, co tím myslel. Harris se propašoval do města spolu se zbožím, nevyužil klasické diplomatické kanály komunikace. A *duumvir* byl na své konvoje velmi háklivý.

„Já s tím nemám nic společného."

„Chci vědět, co se děje."

Pullus mu to říct nemohl. Věděl ale, o jak citlivou záležitost jde. Do Nových Pompejí se někdy pokoušeli vetřít cizinci. S chycenými to nedopadalo dobře. Ani s těmi, které Habitus podezříval z toho, že jim pomáhali.

„Nepotkali jste se náhodou na jednom z tvých výletů ven?" zeptal se Naso.

„Ne. Sotva ho znám."

„Ale on zná tebe."

„Kde je?"

„V bezpečí." Naso polkl, ale nevypadalo to, že by mu to pomohlo uvolnit hrdlo. „Mám za konvoje zodpovědnost."

„Já vím."

„To je dobře. Protože kdyby se Calpurnia doslechla, že si nějací muži bez povolení jednoduše –"

„Dobrá, dobrá." Pullus se odmlčel. „Tak mi alespoň řekni, že prošel všemi běžnými postupy."

„Ano."

„Karanténa a sprchy?"

„Přece jsem ti právě řekl, že *ano*."

Pullus se na okamžik zamyslel. V konvojích byly zhruba jen dva tucty lidí z vnějšku. V karanténě spolu trávili hodně času. Pokud by někdo z nich zmizel, všichni by se o tom dozvěděli. Také mu bylo známo, že Naso zaměstnává několik

svých mužů jako průvodce. Měl tedy dobrý přehled, kde všichni jsou. „A ostatní?“

Naso se zasmál. „Válejí se dole v lázních.“

„A vědí, že jsi jednoho z nich zadržel?“

„Těm je to úplně fuk. Neznají ho, nebo snad ano? Není jedním z kmenových.“

„Potřebuji s ním mluvit a zjistit, o co mu jde.“

Duumvir ztišil hlas. „Jsou to moje konvoje a nikdo je nebude zneužívat k tomu, aby se nechal jen tak svézt do města,“ prohlásil. „A to platí i pro tvoje kamarádíčky, Pulle. Možná by sis to měl nechat pár hodin projít hlavou a vrátit se zítra.“

5

„A co po mně tedy chcete?“

„CHCI, ABYSTE PŘIJAL jejich nabídku.“

„Už se stalo.“

„Tak to byste na ně měl udělat dojem,“ prohlásil muž. „Do ničeho se moc nemontujte a čekejte, až vás zkontaktuji. Potom možná společně zjistíme, co se v Nových Pompejích doopravdy děje.“

Nick přikývl. Muž ale ještě neskončil. „Je tu ještě další věc,“ pokračoval. „Nepochybně jste si tu otázku už položil.“

„Všechny ostatní přenesli,“ řekl Nick, „odtáhli je do budoucnosti.“

„Měli transportovat i vás. Byl jste hrozba, kterou bylo třeba odstranit.“

„Tak proč mě tedy neunesli?“

„NovusPart nedokáže přenášet lidi z blízké minulosti. Musí čekat třicet let. Takže k tomu rozhodnutí došlo v budoucnosti, ne v současnosti. Někde mezi současností a budoucností jste musel ovlivnit časovou osu takovým způsobem, že vás nemohli přenést.“

„Jako například?“

„To je v celé rovnici ta neznámá. A zajímavá je i další věc: oni to také nevědí. Zatím ne. A možná to nebudou vědět ještě dlouho. Jisté už ale je, že nejste jen obyčejný pěšák. Máte cenu. A tak si vás přitahují k sobě, pane Houghtone. Někam, kde na vás budou moct dohlédnout.“

Nick zaváhal. „Dosud jste mi neprozradil své jméno,“ řekl.

„Každý mi jednoduše říká Harris.“

*

Pullus otevřel oči a sen se mu začal vytrácet. V mysli se mu rozvinula vzpomínka na první setkání s Harrisem. Nebyl si ale úplně jistý, jestli si to zapamatoval správně.

To ho však neprobudilo. Odněkud z hloubi domu k němu doléhaly ozvěny pohybu a tlumených hlasů. Každého normálního rána k němu nejprve dolehl lomoz z ulice: vozy s nákladem, otevírání okenic. Na to ale bylo příliš časně.

Někdo mu zlehka zaklepal na dveře a vešel dovnitř. Byl to Galbo.

„Chlapci se vrátili, pane.“

„Děkuji.“ Pullus vstal a protáhl se. Snažil se ze sebe dostat ztuhlost z cestování. Jeho správce mu podal tuniku a sandály. „*Duumvir?*“

Galbo přikývl. „Konvoj se dal do pohybu a směřuje k Vesuvské bráně.“

„Vesuvské? Ne k Mořské?“

„Ne. K Vesuvské. Primus je připravený tě doprovodit, pane. Já bych byl ale raději, kdybys s sebou vzal mě.“

Pullus zavrtěl hlavou a přetáhl si tuniku přes hlavu. Vedle jeho postele se válel neotevřený tlumok. Kopl do něj, aby se na něj nemusel koukat. „Půjdu sám,“ prohlásil a odmítavým

gestem zarazil Galbonovy protesty. *Duumvir* se zachoval přesně tak, jak předpokládal: počkal, až padne hluboká noc, a pak konvoj urychleně vyslal na cestu. Pullovi stačilo, aby svým otrokům nařídil vyčkat na pohyb v Nasonově domě a hlásit to do McMahonova domu.

Pullus se protáhl do atria a z něj vyklouzl na ulici. V tuto noční hodinu byla úplně opuštěná. Bylo pozdě i na ty nejzavilejší opilce a přitom příliš brzy i pro ta nejrannější ptáčata. Vzal si malou svítilnu, kterou si přivezl s sebou.

Primus sledoval, jak vychází ze dveří. Byl to jeden z jeho postižených chlapců. Scvrklá paže mu podivně splývala podél boku. Mladý otrok nijak nekomentoval světle modré světlo, které mu zářilo z ruky. Skutečnost, že dokáže vytvářet tak silnou a neutuchající záři, ho už nepřekvapovala. Byla to jedna z mála věcí, které tu po NovusPartu zbyly a stále ještě fungovaly.

Pullus procházel kolem obytných domů a obchodů, které byly zabedněné. Když si ještě hrával na akademika – a vedl rozhovory pro svoji dizertaci, ačkoli věděl, že doktorátu nikdy nedosáhne – byl schopen rychle vypozorovat souvztažnosti mezi moderním a římským světem. Pokud chtěly autority něčeho dosáhnout, dělaly to v noci, kdy byla populace v tom nejhlubším spánku, neschopná cokoli vnímat. V moderním světě by to bylo zhruba ve čtyři ráno. Tady v Nových Pompejích, kde neměli elektrické osvětlení, a večery tak byly kratší, to bylo o něco dříve. Zatímco se všichni oddávali dřímotě, Naso vypravoval svůj problematický konvoj na cestu.

A naložil do něj i Harrise.

O několik ulic dál spatřil Pullus skupinu mužů, vozů a koní, která se shromáždila těsně před Vesuvskou bránou. Mezi nimi stál *duumvir*, osobní stráž ho oddělovala od ostatních. Za Nasonem byli lidé v moderním oblečení. Některé

z nich poznával. Pracovali totiž v konvojích tak dlouho, že se jejich tváře staly ve městě známými, protože v Nových Pompejích vzbuzuje každý nový obličej podezření.

Pullus se přiblížil a baterkou osvítil ulici, jejím světlem pohladil obrubníky a přechody, aby ostatním oznámil svůj příchod. Nechtěl, aby se někdo lekl a tasil meč.

„Pulle –“

Pullus svítilnu namířil na první vůz a podíval se na Nasona. „Neposíláš je obvykle zpátky během dne? A Mořskou bránou?“

Duumvir si dal s odpovědí načas. Muži za ním vypadali neklidně. Takoví siláci, a přitom se bojí muže s baterkou. „Chci tvé slovo, že se to už nikdy nebude opakovat,“ řekl nakonec Naso vysokým sevřeným hlasem. „Konvoje patří mně, Pulle. A ty bys měl mít dost cti na to, abys nechal svůj srp v dostatečné vzdálenosti od mého obilí!“

Pullus se zhluboka nadechl. Jeho staré já by nejspíš odpovědělo, že nemůže slíbit něco, nad čím nemá kontrolu. Tak to ale bylo dřív a někde v tom konvoji na něj čekala jeho minulost. „Máš mé slovo,“ prohlásil. „Jenom si s ním chci promluvit.“

6

POSTAVU STOJÍCÍ VEDLE jednoho z vozů by jen sotva rozpoznal jako Jamese Harrise. Ano, setkali se pouze jednou, a to ještě za dosti složitých okolností. Ale Pullus si najednou uvědomil, že setkání se stejným mužem, který ho před lety unesl z londýnské ulice, očekával. Představoval si ho možná trošku staršího a prošedivělejšího, ale pořád jako stejného člověka. Ukázalo se však, že stejné zůstaly jen jeho kostěné obroučky brýlí. Pozoroval, jak si je Harris posunuje po nose výš. Stál tam sám a působil povadle – hubený muž, třesoucí se v ranním chladu jako chrastítko, i když nebyla zas taková zima.

Duumvir jako by najednou pochopil. „Ty jsi doopravdy nevěděl, že přijde, viď?"

Pullus se nedokázal přinutit k odpovědi.

„Když zmínil tvé jméno," pokračoval Naso, „nenechali jsme ho odejít z domu. Habitus už má v ulicích muže, kteří po něm slídí. Nejlepší bude se ho co nejrychleji zbavit."

Pullus přikývl. „Zatímco tu byl, setkal se ještě s někým?"

„Nic, o čem bychom věděli," odpověděl Naso. *Duumvir* pokynul strážnému a ten popohnal Harrise dopředu.

„Vypadá to, že jste si to tu pěkně zařídil, Nicku."

Angličtina. Pulla při tom zvuku zamrazilo. Kdy na něj někdo naposled v Nových Pompejích promluvil anglicky?

Před rokem? Před dvěma? Samozřejmě, že ji lidé zvenku, kteří měli na starost konvoje, používali, ale to transportní soukolí už bylo tak dobře promazané, že se do něj nemusel vůbec zapojovat. Dával si pozor, aby se k Harrisovi nedostal moc blízko. Stále ještě si pamatoval na jejich první setkání, kdy jej zatáhli do ústraní a řekli mu pravdu o Nových Pompejích a NovusPartu.

„Nemějte obavy," pokračoval Harris, „vaši biologickou ochranu jsem nijak nenarušil."

Dobře, pomyslel si Pullus. Kolem Nových Pompejí byla udržována striktní karanténa. Už za NovusPartu to byla velmi důležitá věc, ale Římanům zpočátku dělalo velké problémy to pochopit. Harris vypadal nemocně, jako by na něj za každým rohem mohla čekat smrt.

„Rakovina není nakažlivá," osvětlil mu to otevřeně Harris. „Ani její nové podoby." Ukázal na spící město. „Někteří lidé vás považují za boha, že?"

„Nijak to nepodporuji."

„Ale ani se jim to nesnažíte vymluvit, jestli se nepletu." Zakřenil se, když se Pullus neměl k odpovědi. „Nebyl jsem si jistý, zda vás tu vůbec najdu. Prý jste měl při odjezdu pořádně naspěch, pokud bych věřil tomu, co se povídá. Občas jsem četl zprávy o tom, jak přijíždíte do Neapole a hned zase mizíte. Chci vám říct, že je mi líto, že se nikdy nebudete moct vrátit domů."

Pullus cítil, jak mu začaly hořet tváře. Většina jeho kontaktů s okolním světem probíhala v Neapoli. Stále větší počet evropských zemí ho zařazoval na seznam nevítaných osob, údajně kvůli tomu, že Římané nadále využívají otroctví a nechtějí přejít na jiný ekonomický systém. Důvod, proč se nemůže vrátit zpátky do Anglie, se ale na veřejnost nedostal: jeho četné cesty do Cambridge, kde se hrabal v pozůstalosti NovusPartu, začaly vzbuzovat podezření. Itálie

naštěstí ještě neměla v plánu vzdát se kontaktů s římskou společností, kterou považovala za svoji součást. Jeho cesty do Neapole ale byly výlety do světa, který mu byl s každou další návštěvou méně vlastní. „Tohle je můj domov," prohlásil Pullus.

„Takže je z vás teď Říman, Nicku. Je to tak?" Harris měl stále zvučný hlas, jenž nepatřičně kontrastoval s jeho propadlými tvářemi. Pullus si muže, který mu před všemi těmi lety vyhrožoval, prohlédl blíže. Udělal si v hlavě několik rychlých propočtů. Harrisovi musí být tak pětašedesát, ale vypadá o dost starší. Má řídké vlasy, kůže má našedlý tón. Nevypadalo to, že by mu zbývalo mnoho času.

„Mé jméno je Decimus Horatius Pullus."

Vypadalo to, že to Harrisův mozek zpracovává. „Často jsem si říkal, jak vás zdejší život poznamená," řekl mu. „Nezačalo to pro vás ztrácet pozlátko? Neměl jste problémy s některými… řekněme problematičtějšími aspekty římského života? Otroctví? Nucená manželství dvanáctiletých dívek? Popravy?"

Pullus se myšlenkami vrátil ke své poslední výpravě do Neapole. „Jste tady úředně?"

Harrise ta otázka dle všeho pobavila a Pullus rychle zalitoval, že ji vůbec položil. Úřad pro římské záležitosti si dával záležet, aby působil jen jako administrativní organizace: malá skupina lidí pomáhající s organizací konvojů zásobujících Nové Pompeje a vyjednávající o cenách jejich produktů. A ne, Pullus si nedokázal představit, jak by do toho Harris mohl zapadat.

„Nikdy jsem se nedozvěděl, pro koho jste vlastně pracoval," nadhodil Pullus. Ve skutečnosti o tom už dávno přestal přemýšlet. Po pádu NovusPartu se Harris jednoduše vypařil.

„Moje organizace zanikla," prohlásil Harris takřka smutně. „Pohřbily ji pohyblivé písky přesouvající se moci a zániky

států. Ale nemyslím si, že by to teď mělo nějakou důležitost. Jsem tu z vlastního zájmu."

Harris pokynul bradou směrem k Vesuvské bráně. Muži nakládající vozy se teď přesunuli do čela konvoje a byli připraveni vyrazit. „Snad bychom si mohli popovídat někde v soukromí?" zeptal se.

Pullus zavrtěl hlavou. Byli od ostatních cizinců obsluhujících konvoj dostatečně daleko. Poblíž stál jen Naso a jeho stráže. „Jsme tu jediní, kdo umí anglicky."

Harris nenápadně ukázal na Nasona. „Jste si tím jistý?"

„Přece víte, že jsem tu zbyl jen já."

„Ach, pravda," řekl Harris. „Ostatní z NovusPartu byli vlastně zabiti, není-liž pravda?"

Pullus neodpověděl.

„Zabil jste McMahona," pokračoval Harris. „Slyšel jsem, že jste ho několikrát probodl. O Whelana se postarali Římané. Ale co se stalo se zbytkem zaměstnanců NovusPartu…, jak dopadli, Nicku?"

Pullus cítil, jak se mu stahuje hrdlo. „Vy víte jak."

„Proč mi to nepřipomenete?"

„Byli ukřižováni."

„A vy jste tomu nemohl zabránit? Chápu, že ochranka by mohla být hrozbou, to ano. Ale překladatelé? Stavaři? Domovní personál?" Harrisovi zableskl v obličeji náznak úsměvu. „Takže jste přežil pouze vy. Muž, který nemůže být zabit."

„A proto jste přišel? Abyste ten mýtus otestoval?"

„Přišel jsem, protože potřebuji vaši pomoc."

Pomoc. Takové obyčejné slovo. Přitom přišlo tak nečekaně.

„Jste v tomhle městě nejblíže funkci jakéhosi velvyslance, Nicku."

„Říkejte mi Pullus."